

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.072/2025/4.

A felperesek:

Felperes1 (Cím2) I. r.

Felperes2 (cím3) II. r.

A felperesek jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

(cím7)

Az alperes:

Alperes1

(Cím1)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

(cím6)

A per tárgya:

jóhírnév megsértéséből származó igény

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék, 26.P.20.315/2024/12. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes; 13.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a feljegyzett illeték viselésére vonatkozó rendelkezését részben és akként változtatja meg, hogy annak összegét 72.000 (hetvenkettőezer) forintról 144.000 (száznegyvennégyezer) forintra felemeli, mellőzi továbbá a „külön felhívásra” fordulatot.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felpereseknek személyenként 38.100 – 38.100 (harmincnyolcezer-egyszáz – harmincnyolcezer-egyszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az államnak fizessen meg 192.000 (százkilencvenkettőezer) forint feljegyzett eljárási illetéket.

Az államnak járó fellebbezési eljárási illetéket a jelen ítélet keltétől számított 60 napon belül kell a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára megfizetni. A fellebbezési illeték megfizetésekor a jelen bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát/jelét közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, és a fellebbezés elbírálása során is irányadó tényállás szerint az I. r. felperes országos ismertségű párt, a II. r. felperes pedig az I. r. felperes alapításától 2020 elejéig annak pártigazgatója volt 2023 nyaráig, majd 2024 nyaratól az országos választmány elnöke, vezető politikusa. Az alperes kiadója a www.hirportál1.hu internetes oldalnak, amely helységi és vonzáskörzete legismertebb, legolvasottabb hírportálja, vármegyei legnagyobb helyi sajtóterméke. E portálon jelent meg 2022. május 13-án „A megsemmisülés útján halad a Felperes1” című cikk. Az alperes az I. r. felperesről a cikk lead-jében, illetve a cikk harmadik oldal első bekezdésében azt a valótlan állítást tette közzé, hogy „... a május 7-i elnökválasztás előtt sajtóhírek szerint 90 kamuszervezetet hoztak létre, hogy fantomküldöttekkel erősítsék mind politikusi, mind a párt szervezeti egységét” (lead), illetőleg „... nem is csoda, hogy 90 alapszervezetet hoztak létre a

mostani elnökválasztás előtt” (cikk). A tudósítás a II. r. felperesről a 4. és az 5. oldalon azt jelentette meg, hogy „Szabó, aki nem most bizonyította először lojalitását politikus1hez, úgy szervezte a küldöttgyűlést, hogy politikus1 nyerje meg a mostani választást. Tudnia kellett a fantomszervezetek alapításáról is.”

[2] A felperesek keresetükben kérték annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogukat, továbbá kérték a bíróságot, kötelezze az alperest személyenként 600.000 - 600.000 forint sérelemdíj, s ezen összeget érintően 2022. május 14-étől a kifizetés napjáig terjedő időre járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező késedelmi kamat, valamint perköltségük megfizetésére.

[3] A jogalap körében a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdésére, 2:43. § d) pontjára, 2:45. § (2) bekezdésére és 2:51. § (1) bekezdésének a) pontjára hivatkoztak.

[4] Előadták, hogy az alperes valótlanságokat híresztelt. Az I. r. felperesről azt állította, hogy abból a célból hozott létre közvetlenül a tisztújító közgyűlés előtt szervezeteket, hogy az ott induló egyik elnökjelöltet támogassák, míg a II. r. felperesről azt híresztelte, hogy a párt egyik vezetőjeként kifejezetten olyan intézkedéseket tett, hogy az egyik elnökjelölt győzelmével záruljon a kongresszus, bár neki a pártszervezetek tevékenységének irányítása, a tisztújító kongresszus összehívása volt feladata, amelyet részlehlás nélkül kell ellátnia. Utaltak arra, tudják, közszereplők, így a tevékenységükkel összefüggő véleményalkotás során tűrési kötelezettségük magasabb, azonban e tűrési kötelezettség közszereplőként sem terjed ki a hamis tények közlésére. A cikk alkalmas volt a róluk a közvéleményben kialakult kép hátrányos megváltoztatására. Előadták, a valótlan állítások tárgyi súlya nagy, ezért az őket ért sérelem kompenzálásához az objektív jogkövetkezményeken túl sérelemdíjat igényelhetnek.

[5] Szerintük a sérelmezett állítások híresztelésnek tekintendők, azokat az alperes a www.hirportal3.hu portálon megjelent cikkből vette át, másrészt pedig a II. r. felperesre vonatkozó valótlan állításokat személyl az I. r. felperes korábbi elnökségi tagja tette. Utaltak arra, hogy a www.hirportal3.hu sajtótermék ellen sajtó-helyreigazítási pert indítottak; a Fővárosi Ítéltábla 2022. november 8-án kelt 2.Pf.20.571/2022/3. számú ítéletével e per alperesét helyreigazításra kötelezte. Az ítélet indokolásából kitűnik, hogy a jelen perben is vizsgálendő alperesi közlések tényállításnak tekinthetők, melyeket az alperes nem tudott bizonyítani.

[6] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a közlések a felperesek személyiségi jogát sértették; azok ezzel szemben nem sértőek. A cikk annak megjelenésekor alkalmas volt arra, hogy hozzájáruljon egy általános közérdekű vitához, másrészt pedig a felperesek közszereplők, így számolniuk kell azzal, hogy megnyilvánulásaikat, cselekedeteiket mások vitatják, élesen bírálják, politikai hitelességüket megkérdőjelezi. Köztudomású, hogy különösen választási kampányban a közszereplők cselekményeinek értékelése hitelességüket csekély mértékben érinti, ezért sérelem okozására alkalmatlan. Kiemelte, hogy a személyiségi jogsértésnek a jogsértés nem automatikus következménye, és tekintettel kell lenni arra a társadalmi érdekre is, mely a közéleti viták minél szabadabb

folyására vonatkozik. Hivatkozott arra, hogy a jogalkotó a Btk.-t módosította, akként, hogy nem büntetendő rágalmozás miatt annak a cselekménye, aki a rágalmozást a közélet szabad megvitatása körében sajtótermék vagy médiaszolgáltatás útján követi el, feltéve, hogy cselekménye nem irányul a sértett emberi méltóságának nyilvánvaló és súlyosan becsmérő tagadására. E módosítás nem járhat azzal, hogy a törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését eredményezze. Kiemelte továbbá, a sérelmezett közlés azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelent, a felperesek pedig az ő kiadásában lévő különböző sajtótermékekkel szemben párhuzamosan előterjesztett követeléseik kapcsán ugyanazokat a tényeket ismételték meg, és ugyanazokra a bizonyítékokra hivatkoztak. Vélelmezni kell, hogy az őket ért nemvagyoni sérelem az egyes megjelenések együttes hatásából fakad. Hangsúlyozta továbbá, hogy a felperesek nem igazoltak nemvagyoni hátrányt, a cikkben megjelent állításokhoz hasonló állítások a mai közbeszédben szokványosnak tekinthetők, a cikk több, mint két éve jelent meg, aktualitása nincs. Vitatta végül a késedelmi kamat követelést.

[7] A felperesek válasziratukban kiemelték, hogy az alperes általa sem vitatottan valótlán tényeket állított, amire őt a társadalmi vita igénye sem jogosította fel. E tények az általános közfelfogás szerint is sértőek. Az alperes a hazai piac professzionális szereplőjeként tudatosan, több platformon állította a valótlanságokat; e körülményt a sérelemdíj összegszerűsége kapcsán nem lehet figyelmen kívül hagyni. Annak a ténye, hogy hasonló jogsértésnek bizonyuló közlések más sajtótermékekben is megjelentek, nem érinti, a jelen perbeni közlés milyen hatással volt megítélésükre, ugyanis az egyes írások különböző olvasókhoz jutnak el, a jogsértésről tudomást szerző személyi kör más-más.

[8] Az elsőfokú bíróság felhívta a Ptk. 2:42. § (1) bekezdését, 2:44. § (1) és (2) bekezdéseit, 2:45. § (2) bekezdését, valamint 2:51. § (1) bekezdésének a) pontját, és a keresetet megalapozottnak ítélte meg. Ezért megállapította, hogy az alperes megsértette a felepreseknek a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, azáltal, hogy az általa üzemeltetett www.hirportall.hu internetes oldalon 2022. május 13.-án „A megsemmisülés útján halad a Felperes1” című cikkben valótlánul híresztelte, miszerint a Felperes1 a 2022. május 7-i tisztújító kongresszus előtt 90 kamuszervezetet hozott létre, és a II. r. felperes úgy szervezte a párt tisztújító kongresszusát, hogy azon politikus1 nyerje meg az elnökválasztást. Kötelezte az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felpereseknek személyenként 600.000 – 600.000 forint sérelemdíjat, valamint ezen összeg vonatkozásában 2022. május 14-étől a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá a felpereseknek személyenként 76.200 – 76.200 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak – külön felhívásra – 72.000 forint illetéket.

[9] Abból indult ki, miszerint az alperes nem vitatta, hogy a felperesek által megjelölt közlések tényállítások, melyek valóságtartalmát az alperes sikerrel nem igazolta. A törvényt megítélése szerint e közlések komoly súllyal bírnak, jelentős kihatással vannak a felperesek megítélésére, hiszen az I. r. felperesről az alperes azt híresztelte, hogy saját szervezeti szabályait megszegve, illetve azokat kijátszva szándékosan hozott létre a tisztújítás előtt jelölt szervezeteket, melyek alkalmasak voltak arra, hogy a párt vezetését egy bizonyos jelölt nyerje el, míg a II. r. felperesnek (akinek az volt a feladata, hogy a tisztújító közgyűlést pártatlanul és objektíven vezesse le) azt a szerepet tulajdonította, hogy az egyik jelölt érdekében részrehajlóan járt el. A bűncselekmény gyanúját is felvető súlyos állítások valótlanságuk miatt alkalmasak a felperesek jóhírnevének, társadalmi megítélésük negatív

irányú befolyásolására. A II. r. felperes személyes előadásából az is kitűnik, hogy az állítások miatt magyarázkodásra kényszerült a választók és párttársai felé is. A cikk alapján az átlagos olvasóban a Felperesről és a II. r. felperesről egyértelműen negatív kép rajzolódott ki, a közlések politikusi hitelességüket erodálták.

[10] Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy álláspontja szerint éppen az ilyen és ehhez hasonló, tömegesen előforduló közlések csökkentik a politikai közbeszéd, illetőleg a közügyek megvitatásának színvonalát, és éppen az alperesnek, mint sajtószervnek volna kiemelt felelőssége abban, hogy a médiafogyasztókat valós tényekről, eseményekről tájékoztassa. Ha pedig következtetést fogalmaz meg, vagy véleményt nyilvánít, úgy azt egyfelől az elemi logika szabályainak megfelelően kellett volna tennie; az általa leírtak valóságtartalmát pedig vizsgálni, annak kontextusát feltárni lett volna szükséges. Lehetséges ugyan, hogy az átlagos olvasó türekszőbe az elmúlt években az ilyen és ehhez hasonló nagyszámú közlések miatt magasabbra került, azonban egyfelől a valótlan tartalmú közlések nem részesülhetnek védelemben, másrészt pedig éppen az alperes kiemelt felelőssége, hogy ne pusztán szenzációhajhász híreket kreáljon, hanem az eseményekről a valóságnak megfelelően számoljon be.

[11] A sérelemdíj igényelt összegét az elsőfokú bíróság nem ítélte meg eltúlzottnak. A cikk megjelenésekor az I. r. felperesnek még komolyabb társadalmi bázisa volt, a valótlan híresztelések mindkét felperes számára nehézséget okoztak. Értékelte a törvényszék, hogy a www.hirportál1.hu vármegyei legnagyobb hírportálja, s mint ilyen, szélesebb olvasóközönséget ér el a www.hirportál2.hu hírportálnál, és részben az olvasóközönség sem azonos; ezért magasabb összegű sérelemdíj indokolt, mint az említett sajtótermékben megjelent azonos tartalmú közlés tekintetében. Osztotta a felpereseknek azt az álláspontját, hogy az a körülmény, miszerint a személyiségi jogot sértő cikk több portálon is megjelent, a jogsértés ismétlődő jellege folytán inkább az alperes terhére értékelendő. Az elsőfokú bíróság figyelemmel volt a sérelemdíj büntető funkciójára is.

[12] Az elsőfokú bíróság az alperest a felperesek javára a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte perköltség megfizetésére. A Pp. 102. § (6) bekezdésére hivatkozással rendelkezett akként, hogy a feljegyzett 72.000 forint illetéket az állam javára – külön felhívásra - az alperesnek kell megfizetnie a határozat jogerőre emelkedését követő hatvanadik napig, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

[13] Az ítélet ellen az alperes fellebbezett; annak megváltoztatását elsődlegesen úgy kérte, hogy az ítéltábla a keresetet utasítsa el, másodlagosan a sérelemdíj megfizetésére kötelező rendelkezés mellőzését, harmadlagosan pedig a felperesek részére fizetendő sérelemdíj személyenként 200.000 – 200.000 forintra mérséklését, és kamatfizetési kötelezettségének mellőzését kérte. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdésének c) és d) pontjaira alapította.

[14] Mindenekelőtt azzal érvelt, hogy a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jogsértés, a jóhírnév megsértése nem áll fenn, ugyanis a cikk nem tartalmaz olyan állításokat, melyek türése a politikai szereplőnek minősülő felperesek ne lennének kötelesek. A sérelmezett közlések nem sértő jellegűek. Ennek kapcsán azt kell vizsgálni, hogy a felperesek politikai

értelemben vett jóhírnevében keletkezett-e csorbulás. Kiemelte, hogy a közügyek demokratikus vitája során a vita érintettjei a politikai történéseket a maguk összefüggéseiben értelmező polgárok, akik tisztában vannak a pártpolitikai véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel.

[15] Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a jogsértésekkel okozott nemvagyoni sérelem a történeti tényállás fényében bagatell, így nincs indoka a sérelmek sérelemdíjjal kompenzálásának. Amennyiben az ítéltábla nem így látná, s a felpereseket ért sérelem kompenzálására sérelemdíj alkalmazását tartaná indokoltnak, erre az esetre azzal érvelt, hogy a sérelemdíj megítélt összege eltúlzott, az sérti a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését, hiszen nem áll összhangban a politikai közszereplő felpereseket ért sérelemmel, a köztudomású tények alapján megállapítható hátrány kompenzációjával.

[16] Hangsúlyozta: a körülmények bírói mérlegelése adott esetben azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. Ha nem állapítható meg, hogy a személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben a felperes oldalán nemvagyoni hátrány keletkezett, és a megállapított jogsértés tárgyi súlya nem kiemelkedő, az összes körülmény mérlegelése mellett a sérelemdíj iránti igény elutasítható. Önmagában a személyiségi jogsértés ténye az ítélezési gyakorlat szerint nem vonja maga után a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát. A nemvagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele, a jogszabály pedig csak a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a felpereseket. Utalt arra, hogy a sérelmezett közlések azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelentek, a felpereseket ért sérelmet ebben a hírfolyamban, a sajtóhíresztelések egyikeként kell értékelni. A kiadásában lévő különböző sajtótermékekkel szemben a felperesek a párhuzamosan előterjesztett sérelemdíj követelések kapcsán ugyanazokra a tényekre és bizonyítékokra hivatkoztak. A perbeli közlések az egyidejűleg több médiaplatformon megjelent, híresztelt sajtóanyagok körébe tartoznak, s egyéb peradat hiányában vélelmezni kell, hogy a felpereseket ért nemvagyoni sérelem azok együttes hatása, ami alacsonyabb sérelemdíj meghatározását indokolhatja. Ezen túlmenően a felperesek maguk sem határozták meg, mennyiben tekintik elkülöníthetőnek a bekövetkezett nemvagyoni sérelmet a többi platformon megjelent, azonos tartalmú közlések hatásától.

[17] Kiemelte, hogy a jogsértésként értékelt állítások nem a felperesek személyiségét minősítik, hanem kifejezetten politikai tevékenységükre vonatkoznak. Ráadásul a közvélemény a vonatkozásukban újra megjelenő állításokat már eleve fenntartásokkal kezeli, kellő távolságtartással értékeli, ami ezáltal az okozott hátrányt is degradálja. Ekként a perbeli közlések tartalma általános tapasztalat szerint az átlagosnak mondható olvasót a felperesekről alkotott benyomásában már nem befolyásolta, az irántuk fennálló közbizalmat a sérelmezett közlések jelentős mértékben nem csökkentették, a kijelentésekkel okozott nemvagyoni hátrány mértéke csekély, a személyiségi jogokat sértő közlések tárgyi súlya pedig nem kiemelkedő.

[18] Az alperes azzal is érvelt, hogy a közéleti témájú jogsértések esetén a bírói gyakorlat a sérelemdíj összegszerűsége körében nagyobb mértéktartást tanúsít. Emellett megismételte, figyelemmel kell lenni a Btk. 226. §-ának 2023. június 2-ától hatályos (3) bekezdése rendelkezésére is; ez büntethetőséget kizáró okként szabályozza a sajtótermék útján elkövetést; ellene egyéni jogsérelmeknél kizárólag a személyiségvédelem polgári jogi szankciói vehetők igénybe. A törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi

eszközrendszer alkalmazásának felerősítését nem eredményezheti, a prevenció funkció a sérelemdíj összegének meghatározásánál nem válhat dominánssá.

[19] Hangsúlyozta, hogy a felperesek közszereplők, így fokozott mértékben tűrni kötelesek a kritikus állításokat. Az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) számú AB határozata elvi élel mondta ki, hogy a közszereplők a személyüket érintő, jellemzően a sajtóban megjelenő állítások magas szinten tűrésére kötelesek, melyben szűk körben a valótlan tényállítások tűrésére kötelezettsége is beletartozik. A 13/2014. (VI. 18.) és a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozatok a közszereplőket érintő állítások fokozott tűrés kötelezettségének határait ugyancsak tágra határozták meg. Emellett értékelni kell azt a köztapasztalású tény, hogy az elmúlt években a közbeszéd mindennapos témájává vált a politikai szereplők közéleti agatartása, a politikai témákban átlagosan tájékozott hírfogyasztók összessége által képviselt „közvélemény” lényegében hozzászólt az ilyen állításokhoz és más megnyilvánulásokhoz.

[20] Az alperes kiemelte, hogy a felpereseknek lehetőségük volt a megfogalmazott közlések cáfolatára, másrészt pedig a jogsértő vállalkozás gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között „magánjogi büntetés” céljából összefüggés nem állítható fel. Kiemelte továbbá, hogy ma már a közölt hírek aktualitása nincs.

[21] Kérte végül az ítéltáblát, hogy a sérelemdíjat a jelenkori értékviszonyokhoz igazodóan határozza meg, így a késedelmi kamatfizetési kötelezettséget a marasztalási összeg után mellőzze.

[22] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték. Álláspontjuk szerint a törvényszék a per eldöntése szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, a feltárt bizonyítékokból pedig minden szempontból okszerű következtetést vont le.

[23] Kiemelték, az alperes perben vizsgálandó közlései nem véleménynyilvánítások, hanem tényállítások; ekként nincs jelentősége annak, közszereplőként kötelesek-e tágabban tűrni a kritikát és a véleménynyilvánítást. A közszereplőket terhelő tűrés kötelezettség nem terjed ki valótlan tényállítások megtételére; a nagy nyilvánosság előtt tett hamis, vagy nem bizonyítottan valós állításokkal szemben a közszereplők is sikerrel hivatkozhatnak személyiségi jogaik védelmére.

[24] Amit az alperes állított, az még büntetőjogilag is üldözendő, komoly jogsértés. Súlyos, a demokratikus választási folyamatok befolyásolására irányuló tevékenységgel vádolta meg őket. Mindkét állítása kirívóan sértő volt, ami a közvélemény előtt súlyosan rosszálló értékítéletet vált ki, és megkérdőjelezi még a demokráciához fűződő alapvető viszonyukat is. Az állítások nemhogy csorbítják, de kifejezetten rombolják társadalmi megítélésüket, ezért az általuk igényelt sérelemdíj, pláne olyan fokú felróhatóság esetén, amit az alperes tanúsított, nemhogy nem eltúlzott, de különösebb kommentárt, részletes indokolást sem igényel. Az alperes róluk célzatosan közölt hamis tényeket, magatartásának felróhatósága pedig kiemelkedő volt.

[25] A felperesek szerint az Alkotmánybíróság gyakorlata [13/2014. (IV. 18.), 3217/2020. (VI. 19.) és 3111/2022. (III. 23.) AB határozatok] ugyancsak jogi álláspontját erősítik.

[26] Előadták, hogy a törvényszék a sérelemdíj mértékének meghatározásakor a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében felsorolt szempontokat helyesen mérlegelte, a mérlegelés szempontjai az ítélet indokolásából egyértelműen kitűnnek. A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a sérelemdíj megalapozottságához a köztudomású tényekre alapított hivatkozás és annak értékelése is elfogadható. Az ilyen tárgyú perekben a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése az igényérvényesítőt a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti, és megdönthető vélelmet állít fel a személyiségi jogsértés miatti hátrány bekövetkezésére. Ezért nem kötelesek bizonyítani az őket ért nemvagyoni hátrányt, az alperes ugyanakkor bizonyíthatta volna, hogy az általa sem vitatott jogsértéssel összefüggésben nem keletkezett a sérelemdíj megítélését indokoló nemvagyoni hátrány, vagy kimenthette volna a felelősség alól magát annak bizonyításával is, hogy magatartása nem volt felróható. Az alperes azonban sem a jogsértés eredményeként bekövetkező nemvagyoni hátránynak, sem a felróhatóságnak hiányát nem igazolta; meg sem kísérelte azt.

[27] Tény, hogy a sérelmezett közlés azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelent, ugyanakkor valamennyi platformot az alperes üzemeltette, s üzemelteti jelenleg is. Jóhírnevük többszörös megsértése azért sem lehet érv a sérelemdíj iránti igény mérséklésére sem, mert ellenkező esetben az alperes saját felróható magatartására tudna előnyök szerzése végett hivatkozni. Az pedig, hogy a perben vizsgálendő hazug állítás újra és újra megjelent, nem azt eredményezi, hogy azt a közvélemény eleve fenntartásokkal kezeli, hanem éppen ennek ellenkezőjét.

[28] Kiemelték, nincs jelentősége annak, a jogalkotó a rágalmazás Btk.-beli tényállását miként módosította, s nincs szó arról, hogy a törvény szerinti büntetethetőségi akadály a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését eredményezné. Ilyen összegű sérelemdíj iránti igénynél a sérelemdíj prevenciós funkciója ugyan felmerül, de nyilvánvaló képtelenség, hogy dominánssá váljék.

[29] Hivatkoztak arra is, hogy a sajtószervek a véleménynyilvánítás közvetítésében játszott kiemelkedő fontosságú alkotmányos szerepüket a szakmai szabályok megtartásával, felelősséggel kötelesek gyakorolni. Az a sajtószerv pedig, amely e szakmai szabályokat nemhogy nem tartja be, de súlyosan megsérti, semmiképpen nem hivatkozhat mentesülése érdekében arra, hogy az újságírók feladata éppen a közvélemény tájékoztatása.

[30] Vitatták, hogy lehetőségük lett volna a megfogalmazott közlések cáfolatára. Soha nem volt lehetőségük sem arra, hogy olyan felületen jussanak el a társadalomhoz, s annyi embert érjenek el üzeneteikkel, mint amire az alperes képes. vármegyében egyetlen olyan sajtótermék sincs, melynek anyagi lehetőségei, látogatottsága akárcsak mérhető lenne az alpereséhez. Az alperes maga nagyszámú internetes sajtóterméket működtető médiaholding, mellyel szemben a kisösszegű sérelemdíjnak semmilyen szankciós, illetve elégtételt adó hatása nincs. A sérelemdíj összegének mérlegeléssel meghatározásakor a sérelemdíj fizetésére kötelezett vagyoni viszonyai figyelembe vehetők, márpedig a jogsértést

szándékosan, üzleti felhasználás vagy haszonszerzés céljából elkövető alperes évente többmilliárdos adózás utáni eredményt könyvel el.

[31] A felperesek véleménye szerint nincs jelentősége annak, hogy a Ptk. 6:22. § (1) bekezdése szerinti ötéves elévülési időn belül igényüket mikor érvényesítik. Az időmúlás nem jár azzal a jogkövetkezménnyel, hogy emiatt a sérelemdíj nem, vagy csak alacsonyabb összegben lenne érvényesíthető; a sérelemdíj büntető funkciója hosszabb idő elteltével is érvényesül, mert alkalmas arra, hogy a jogsértőt visszatartsa az újabb jogsértéstől, azaz az ellenőrizetlen, valótlan közlések nyilvánosságra hozatalától.

[32] Károsodása akkor valósult meg – figyelemmel a Ptk. 6:532. §-ára –, amikor a www.hirportall.hu portálon a cikk megjelent. Mivel a sérelemdíj pénzbeli igény, arra a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésének rendelkezései alkalmazandók, így nem mellőzhető a késedelmi kamat megfizetésére kötelezés sem.

[33] A fellebbezés alaptalan.

[34] Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges tényállást helytállóan állapította meg, és abból helyes jogi következtetést vont le. A másodfokú bíróság osztja azt az álláspontját, hogy az alperes megsértette a felperesek jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, melynek kompenzálására fejenként 600.000 – 600.000 forint sérelemdíj szükségesnek mutatkozik, és osztja a döntés indokait is.

[35] A fellebbezés érveire figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat hangsúlyozza.

[36] A törvényszék helyesen mutatott rá arra, hogy a perbeli közlés szerint az I. r. felperes nagyszámú kamuszervezetet hozott létre azzal a céllal, hogy a párt vezetését egy bizonyos jelölt nyerje el. A II. r. felperesnek a cikk azt a szerepet tulajdonította, hogy tudatosan, turpis módon, részrehajlóan járt el politikus1 érdekében. Ezek az említett eljárások sértik a párt demokratikus működését, a tisztségviselők választásának szabadságát alapvetően kérdőjelezi meg, ebből adódóan a jogsértés egyik felperest érintően sem bagatell.

[37] Tény, hogy közszereplőként a felpereseket fokozottabb tűrési kötelezettség terheli, azonban a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága az alperest csak akkor védené, ha az általa közöltek valótlanságáról nem tudott volna, és a foglalkozás által megkívánt körültekintést sem mulasztotta volna el. Ekként - mivel eljárása kifejezetten a felperesek hiteltelenítését célozta - nincs jelentősége annak, az újságcikk közérdeklődésre tartott-e számot, miként a felperesek személyének sem.

[38] Az ítéltábla véleménye szerint a felpereseket ért sérelem sérelemdíjjal kompenzálendő, annak megítélt mértéke pedig egyik felperes esetében sem eltúlzott. Nem róható a felperesek terhére, hogy a köztudomású sérelmen kívül további hátrányok bekövetkezését nem állították. A kifogásolt állítások alkalmasak voltak az irányukban fennálló bizalom rombolására, hitelességük kétségbe vonására, mindemellett pedig az alperes felróhatósága nagyfokú volt.

[39] Az alperes arra helyesen hivatkozott, hogy a konzekvens bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye sérelemdíj megítélése, és a körülmények mérlegelése azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére (Kúria Pfv.IV.21.764/2015/4. számú ítélete – megjelent: BH2016.241.); így bagatell igény sérelemdíj megállapítására nem ad alapot (Kúria Pfv.IV.20.801/2021/5. számú ítélet [27]).

[40] Nem vitásan az I. r. felperes széles körben ismert párt, a II. r. felperes politikusként közszereplő, azonban a rájuk vonatkozó célzatos, valótlan állításokat tűrni nem kötelesek. Az alperes nem értékítéletet fogalmazott meg, hanem valótlan tényállásokat tett, melyeknek igazságtartalmát nem ellenőrizte. Közlései a közéleti vitához nem járulhattak hozzá, azok célja az érintettek politikai/politikusi hitelességének rombolása volt.

[41] Kiemelendő az is, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének az a szabálya, miszerint a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges, a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a nemvagyoni sérelmet szenvedett személyt.

[42] Az ítéltábla leszögezi továbbá, a sérelemdíj egyrészt a személyiségi jogsérelem tekintetében kompenzációs szerepet tölt be, másrészt a hasonló jogsértések megelőzése érdekében magánjogi büntetésnek is tekinthető (Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.002/2017/8. számú ítélet [33] – megjelent: BDT2018.3821.). Ugyan ezt az utóbbi funkciót nem automatikusan kell figyelembe venni (Kúria Pfv.III.20.104/2024/5. számú ítélet [48] – megjelent: BH2024.182.), azonban a jogsértés súlyát számításba véve jelen esetben az igényelt, személyenként 600.000 – 600.000 forintnál csekélyebb összegű sérelemdíj rendeltetését nem tudná betölteni. Mivel a polgári jog és a büntetőjog rendeltetése eltér, a sérelemdíj meghatározásakor nem lehetett jelentősége annak, hogy az adott állítást a büntetőjog tilalmazza-e.

[43] Megjegyzendő, hogy a magánjogi büntetés funkció érvényesülése érdekében számításba vehető az is, hogy az alperes, mint profitorientált gazdálkodó szervezet az elmúlt időszakban jelentős eredményt ért el.

[44] Nem vitás, hogy a sérelmezett közlések azonos időszakban az alperes által üzemeltetett más médiaplatformokon is megjelentek, azonban ezeknek a címzettje más-más olvasóközönség; a www.hirportall.hu vármegyei hírportálként működik. A célközönség eltérése miatt a jogsértő közlés más-más internetes felületen megjelentetése által okozott sérelem kumulálható.

[45] Az alperes tévesen érvelt azzal, hogy a felpereseknek lehetőségük volt a megfogalmazott közlések cáfolatára. Ehhez képest szükséges megjegyezni, hogy az alperes más hírportálokat érintő hasonló ügyekben meghozott ítéletek ellenére sem tett közzé önkéntesen olyan közleményt, melyből kitűnne, hogy az eredeti cikk valótlan tényállítást tartalmazott.

[46] Nem releváns, hogy az elévülési időn belül a keresetlevelet a felperesek mikor nyújtották be (Kúria Pfv.IV.20.336/2024/6. számú ítélet [70]), illetőleg, hogy az elbírálás időpontjában a közlés aktualitása már kétségtől halványult. A Ptk. 6:352. §-ából adódóan, melynek értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, a jogsértő közlés megtörténtekor a felperesek hátrányt szenvedtek, azaz egyik oldalról az elévülési idő ekkor indult meg, másrészt pedig az alperes késedelmi kamatot a cikk megjelenését követő naptól köteles fizetni. Tény, hogy a bírói gyakorlat szerint olyankor, amikor az elkövetés és az ítélethozatal időpontja között olyan jelentős idő telik el, hogy az értékviszonyokban számottevő változás következik be, úgy a sérelemdíj összege meghatározható az elkövetéskori és az ítélethozatalkori értékviszonyok alapján is, azonban az érvényesített sérelemdíj összegek az elkövetéskori értékviszonyoknak felelnek meg.

[47] Ezért a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a per főtárgyát, a kamatot és az alperes által a felpereseknek fizetendő perköltséget érintően helybenhagyta.

[48] Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a per tárgyának értékét tévesen határozta meg.

[49] A Ptk. 2:51. § (1) bekezdése a)-e) pontjaiban foglalt igények egymással és a Ptk. 2:52. §-a szerinti sérelemdíjjal együtt érvényesítve a Pp. 173. § (1) bekezdése alapján valódi tárgyi keresethalmazatot alkotnak, figyelemmel a háromtagú pertárgy fogalomra (tényállítási, jogállítási, kérelem).

[50] A Pp. 21. § (1) és (5) bekezdései értelmében a per tárgyának értéke a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke. Ha egy vagy több fél a perben több követelést, illetve jogot érvényesít, a pertárgy értékének számításakor ezeket össze kell adni. Szemben a korábbi szabályozással, az Országgyűlés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdését (a továbbiakban: Itv.) módosító 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-ával hozta összhangba. Az illeték alapját tehát – az Itv. 40. § (1) bekezdésére is tekintettel – az egyes önálló keresetek pertárgy értékei egybeszámításával kell meghatározni. Mivel a felperesek a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésének a) pontjára alapítottan terjesztettek elő keresetet, az Itv. 39. § (3) bekezdésének b) és c) pontjai értelmében az illeték alapja 2×600.000 forint = 1.200.000 forint, amihez az érvényesített sérelemdíj összegként 600.000 – 600.000 forintot kell hozzáadni. Így az illeték alapja összességében mindkét fokú eljárásban 2.400.000 forint, azaz a feljegyzett kereseti illeték 144.000 forint, fellebbezési illeték pedig 192.000 forint [Itv. 46. § (1) bekezdése].

[51] A Pp. 383. § (6) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem, csatlakozó fellebbezési kérelem, és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről. Ezért az ítéltábla – ugyancsak a Pp. 383. § (2) bekezdésére hivatkozással – a felperes által fizetendő kereseti illeték összegét 144.000 forintra felemelte. Ezen túlmenően mellőzte az illeték megfizetésére felhívás kapcsán a „külön felhívásra” fordulatot.

[52] A fellebbezés eredményre nem vezetett, így a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles megfizetni 192.000 forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az államnak, továbbá a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint meghatározott tizenöt nap teljesítési határidőben az alperesnek a Pp. 81. §-ának megfelelően felszámított, a kifejtett tevékenységgel arányban álló, személyenként 38.100 – 38.100 forint másodfokú perköltséget (ügyvédi munkadíjat). Ez utóbbi kapcsán a másodfokú bíróság felhívja a fellebbezési eljárásban már alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésének a) pontját, és 5. § (1) bekezdését.

[53] A másodfokú bíróság ítéletét a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

Győr, 2025. június 3.

Dr. Lezsák József s. k.

Dr. Szabó Péter s. k.   Dr. Molnár Andrea s. k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró